

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1848/2025
18.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 380/25 од 06.02.2025. године у седници одржаној дана 18.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 380/25 од 06.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 380/25 од 06.02.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3421/22 од 09.10.2024. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 03.06.2024. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име неплаћеног одмора у току рада, за период од 17.11.2019. године до 30.09.2022. године исплати укупно 217.836,56 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 173.726,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка од 09.10.2024. године до дана наступања услова за извршење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 380/25 од 06.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда.

Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове судске таксе за одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата тужиоцу накнаде на име неискоришћеног одмора у току рада у сменама у трајању од по 12 сати на пословима ... у Окружном затвору у ... који не дозвољавају прекид рада без одговарајуће замене коју тужена није обезбедила. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са истим или битно сличним чињеничним и правним стањем. Такође, неосновано је позивање ревидента на другачији правни став изражен у пресуди Врховног суда Рев 2 3899/19 од 19.02.2020. године, будући да се та пресуда не заснива на истом или битно сличном чињеничном стању. У том предмету ради се о послу који се не обавља непрекидно у току читавог дневног и ноћног рада, односно који не дозвољава прекид рада. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 17.11.2022. године, а поднеском од 03.06.2024. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 217.836,56 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић